

Любов към ближния

Обичам ближния си както себе си.
Той близък ми е колкото небето,
земята, шапката, обувката.
Колкото галавата и ръката са си близки.
Колкото рекичката и камъка.

Аз тъй до него съм, че се обтяга и желязото.
И се изсипва като град.
Боли като от музика, която много нависоко
И дълбоко стига.

Любовни стихове

Чувам те стъпка по стъпка
откакто си тръгна.
Виждам те дума по дума
откакто мълчиш.

Сянката на деня и нощта
претърсват пътищата.
Не те намират
и не искат да ни осветят.

Хлябът изсъхва.
Никой не посяга към него.
Водата отплува
в облак.

Покривът се разпада
И вратата рухва.
Годината се брои за две.
А би трябвало – за три.

Великден, времето на децата

По-бяла от зайчетата
и от коженото палто през зимата
По-бяла от агънцето сред зеленината
и от колосаните престилки
на Ида и Елза
По-бяла от маслото и хляба
бърху белия лен на масата
от сутрешния дъх
и остатъка от колебанието
И още по-бяла от възглавниците
по дивана на Обломов
бе светлината. Толкова бяла.

Превод: Даря Хараланова